Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' **Ἐν Ἀθήναις**, (ΠΕΜΠΤΗ) 20 Μαΐου 1893 ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 66

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—
ΤΡΕΛΗ, διήγημα Marie de Haupt.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

ΚΣ'.

— Πολὺ καλὰ εἰργάσθητε, παιδιά, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ. Ἰδοὺ τὸ πτηνόν μου εἰς τὸ κλωβίον καὶ ἀνίκανον νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς ὄνυχάς του. Ἐρευνήσατε ἐπ' αὐτοῦ πρῶτον, λάβετε ὅσα χρήματα ἔχει, ἔπειτα...

Ὁ ἄθλιος ἐπειράθη νὰ κινηθῇ· ἀλλ' ὁ Σπάρτακος συνέσφιγξε τὸ προσδένον τοὺς πόδας σχοινίον, ὥστε νὰ κραυγάσῃ.

— Ἔσο ἥσυχος, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ πλοίαρχος. Τί θὰ κερδίσῃς ἄλλως τε μὲ τὴν ἀντίστασιν ;

Ὁ Ἱσπανὸς ἤφριζε.

— Συνελήφθης, φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ Μασσαλιώτης. Μὲ ἠρώτας τί ἐμπόριον κάμνω μὲ τὸ πλοῖόν μου. Σὲ ἐζήτουν καὶ θὰ σὲ ἠκολούθουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Πολὺ κακῶς ἐσκέφθης νὰ προσβάλῃς ἕνα ἰσχυρότερόν σου. Ἂν ἔκλεπτες ἕνα ἀστὸν τυχαῖον θὰ ἐσώζεσο ἴσως. Ἀλλ' ὁ κύριός μου θὰ σὲ κατέφθανε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀντίποδας.

— Τί λέγετε ; ἐψιθύρισεν ὁ Περέζ.

— Λέγω ὅτι εἶσαι εἷς κακοῦργος. Ἐφόνευσες πρῶτον καὶ ἔπειτα ἔκλεψες νέαν κυρίαν εἰς Βουλόνην.

— Δὲν εἶναι ἀληθές.

— Ψεύδεσαι. Ποῦ λοιπὸν εὗρες τὰ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπώλησες, ἄθλιε ; Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο φίλη τοῦ κυρίου τοῦ πλοίου τούτου. Σὲ κρατεῖ, καὶ ἂν δὲν φοβεῖσαι οὔτε τὸν Θεὸν οὔτε τὸν Διάβολον, αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν φοβῆσαι.

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι αὐτός ;

— Ὁ κύριος βαρόνος Ροζενδάλ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Περὲζ ἐγένοντο ἐρυθροὶ ἐξ αἵματος.

Ἄ ! εἶχε λοιπὸν νὰ κάμῃ μὲ τὸν βαρόνον Ροζενδάλ, τὸν βασιλέα τοῦτον τοῦ χρήματος, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὁποίου πάντες ἐγονυπέτουν ὡς οἱ Ἰουδαῖοι ἐνώπιον τοῦ Χρυσοῦ Μόσχου.

Ἀλλὰ τότε ἰδικόν του θὰ ἦτο τὸ παιδίον, ὅπερ ἔδωκε τῷ Ραβοὺ ἁρπάσας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πολυτελοῦς λίκνου του.

Τὸ πᾶν λοιπὸν δὲν ἀπώλετο.

Ἐφ' ὅσον δὲν προέδιδε τὸ μυστικὸν τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ παιδίου ἐκείνου, οὐδὲ τρίχα τῆς κεφαλῆς του θὰ ἔθιγον.

Ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἀφ' ὅτου ὁ Ναβαρρὸς ἦν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του μετέβαλεν ὕφος.

Ὡμοίαζε δικαστὴν ἔχοντα ὑπ' ὄψιν ὑπόθεσιν ἀκανθώδη, ἣν ἔδει νὰ διαφωτίσῃ.

Ἔθηκαν ἐνώπιόν του μικρὸν τετράγωνον φάκελλον, ἀφ' οὗ ἐξήγαγε γραμμάτιον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον γεγραμμέναι δύο μόνον γραμμαί.

Ἀλλ' αἱ δύο αὗται γραμμαὶ ἔθετον αὐτὸν ἐν ἀμηχανίᾳ.

«Νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἱσπανοῦ.»

Δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων !

Εἰς ἀπόστασιν χιλίων πεντακοσίων λευγῶν ἀπὸ τῆς Γαλλίας καὶ ἐπὶ πλοίου !

Ὁ Σπάρτακος καὶ ὁ Ἀννίβας ἐκαθηντο ἤδη ἑκατέρωθεν τοῦ Περὲζ κατακεκλιμένου ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Φίλε μου, ἤρξατο λέγων ὁ πλοίαρχος, εἴμεθα μακρὰν τῶν Παρισίων, πολὺ μακρὰν καὶ εἰς τὸ πλοῖόν μου εἶμαι κύριος ἐγὼ μετὰ τὸν Θεὸν νὰ πράξω κατὰ τὴν συνείδησίν μου. Οὐδεὶς ἄλλως τε ἐκ τοῦ πληρώματός μου θὰ ἀσχοληθῇ διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦτον. Ὁ ὑποπλοίαρχος εἶναι ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ διευθύνει τὸ σκαφος, ὅπερ διευθύνεται πρὸς νότον, ὡς ἠνόησες καλῶς. Οἱ ἄλλοι εἰς ἓν νεῦμα θὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα καὶ τὰ ὦτα. Εἶσαι αἰχμάλωτός μας· δὲν ἔχεις πλέον τὸ πιστὸν ἐγχειρίδιόν σου διὰ νὰ μᾶς σφάξῃς, κατὰ τὴν συνήθειάν σου. Ἄλλως τε, εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα, τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃς, οἱ δύο οὗτοι μαῦροι θὰ σὲ πνίξωσιν ὡς πετεινόν. Τὸ καλήτερον εἶναι νὰ ὑποταχθῇς καὶ νὰ μᾶς εἴπῃς ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν.

— Ἐδῶ εἴμεθα, ἐσκέφθη ὁ Περέζ.

— Ἂς προβῶμεν κατὰ τάξιν. Ἐπαναρχίζω : Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐφόνευσες ἀνάνδρως δυστυχῆ νέαν γυναῖκα πλησίον τῶν Παρισίων, μίαν νύκτα, διὰ νὰ τὴν κλέψῃς. Εἶναι ἀληθές ;

— Δὲν εἶσθε δικαστής μου καὶ δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς εἴπω.

— Αἴ ! διάβολε, ὄχι δὲν εἶμαι δικαστής. Διὰ τοῦτο σὲ ἐρωτῶ τόσον ἠρέμως. Ἀλλ' ἂν δὲν μοὶ ἀπαντήσῃς, θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὁμιλήσῃς, φίλτατέ μοι, καὶ ἂν πρόκειται νὰ σοὶ ἀποσπάσω τὴν γλῶσσαν. Εἶμαι ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, τί διάβολον ! καὶ ὅ,τι θέλω τὸ θέλω, ἐννοεῖς ! Δὲν σοὶ δίδω συμβουλήν, ἀλλὰ σὲ παροτρύνω νὰ μὴ μὲ παροργίσῃς. Ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται ἔχομεν ζωηρὸν αἷμα.

Ὁ Περὲζ καίτοι δεδεμένος ἐκίνησε τοὺς ὤμους ὡς εἰ ἔλεγε :

— Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον.

— Προτιμᾷς νὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς Γαλλίαν καὶ ἅμα τῇ ἀφίξει μου νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ; Ἡ ἐλευθερία εἶναι ὡραῖον πρᾶγμα, καὶ ἂν μοὶ εἴπῃς τὰ πάντα, πρὸ πάντων ὅμως τί ἀπέγεινεν ἓν μικρὸν πλασμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρομαι, εἶμαι πρό-

θυμος νὰ σὲ ἀποβιβάσω μετὰ ζωοτροφιῶν καὶ προμηθειῶν ἐπί τινος ὡραίας ἀκτῆς πρὸς τὸ μέρος τῶν Μαλουίνων ἢ τοῦ Χόρν, ὅπου θὰ δυνηθῇς νὰ οἰκοδομήσῃς ἔπαυλιν, νὰ σχηματίσῃς ἀποικίαν καὶ τίς οἶδε ; νὰ γείνῃς ἀρχηγὸς ἐπικρατείας. Εἶσαι δραστήριος ἄνθρωπος καὶ ἔχεις ἀνάγκην πεδίου ἐνεργείας. Θὰ σοὶ δοθῇ λοιπὸν τοιοῦτο ὅσον θέλεις.

Ὁ Ἱσπανὸς δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐφαίνετο λέγουσα τῷ πλοιάρχῳ Καγιόλ :

Ὁμίλει ὅσον θέλεις. Χάνεις τὸν κόπον σου.

Ὁ Μασσαλιώτης δὲν ἦτο ἀνόητος.

Ἐννόησε τὴν σκέψιν τοῦ Ἱσπανοῦ καὶ τὸ αἷμα ἤρχισε ν' ἀνέρχηται εἰς τὴν κεφαλήν του.

— Μοὶ φαίνεται, ὑπέλαβεν, ὅτι μᾶς ἐμπαίζεις. Νομίζω ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἀρνηθῇς τὸ ἔγκλημά σου. Ἦλθες νὰ πέσῃς εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου καὶ ἔφερες ἀκόμη μαζύ σου τοὺς ἀδάμαντας τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς καὶ χαρτονομίσματα ἐκ τῆς αὐτῆς προελεύσεως. Εἶναι φανερόν. Ἢ ἂν δὲν διέπραξες σὺ τὸ ἔγκλημα, τὸ ἐξετέλεσαν οἱ συνένοχοί σου καὶ τότε πρέπει νὰ μοὶ τοὺς ὀνομάσῃς. Ἄλλως τε, ἔσο ἥσυχος, φίλε μου, τάχιον ἢ βράδιον θὰ τοὺς συλλάβωμεν ὅπως σέ. Ἔχομεν μακρὰν τὴν χεῖρα, καὶ τὸ βλέπεις καλῶς, ἀφοῦ ἐκ Παρισίων σὲ συνελάβομεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Αἰγιάδ», ὅπου ἐνόμιζες ὅτι εἶσαι ἀσφαλής.

» Ἐξομολογήθητι λοιπὸν ὡς καλὸς χριστιανός. Βλέπεις ὅτι τὸ αἷμά μου βράζει καὶ προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ. Μὴ μὲ φέρῃς, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὰ ἔσχατα !»

Ὁ πλοίαρχος ὄντως ἤρξατο νὰ παροργίζηται. Ἡ ὑπομονὴ δὲν ἦτο ἡ ἀρετή του.

Ὁ ἱδρὼς ἔρρεεν ἄφθονος ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ μετώπου του καὶ ἕνεκα τῆς ὀργῆς καὶ ἐκ τῆς θερμότητος.

— Ἀ ! δὲν θέλεις νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, ἄθλιε ἰδαλγέ. Βεβαίως ἐφόνευσες τὴν μικράν, ὡς τὴν μητέρα της ! Ἂν τὸ ἤξευρα !...

— Ὄχι, ζῇ, εἶπεν ὁ Περὲζ ἔντρομος ἐκ τοῦ θυμοῦ τοῦ πλοιάρχου, ὅστις ὕψου τὴν πυγμήν.

— Καὶ ποῦ εὑρίσκεται ;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου.

— Αἴ ! εἶπεν ὁ Καγιὸλ ὅλως χαρά, θὰ τὴν εὕρωμεν καὶ ἄνευ σοῦ, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἂν τὴν ἔκρυψες. Μὲ τὸ χρῆμα τί δὲν ἐπιτυγχάνει τις ! Ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃς, σκύλε, λῃστά ! Ἀ ! ζῇ ! Τρισάθλιε ! Θὰ τὴν εὕρωμεν, ἔσο βέβαιος καὶ ἂν πρόκηται νὰ ταξειδεύῃ τὸ « Ἀλβατρὸς» δέκα ἔτη, διανύον δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν ἀπὸ τοῦ Καναδᾶ μέχρι τῆς Ἱσπανίας ! Ἀ ! ζῇ ! Δὲν μὲ ἀπατᾷς ;

— Ὄχι.

— Λοιπόν ! δὲν ὑπολείπεται, εἰμὴ νὰ σὲ τιμωρήσω, διότι ἐφόνευσες τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν σὲ ἔβλαψε! Αἴ ! ἄθλιε ! διατί δὲν ἔκλεπτες ὅ,τι εὕρισκες, δὲν πκρεβίαζες τὰ κλεῖθρα, χωρὶς νὰ χύσῃς αἷμα γυναικός ! Καὶ νὰ σκεφθῇ τις ὅτι δυνατὸν νὰ εὑρεθῶσιν ἔνορκοι νὰ παραδεχθῶσι διὰ σὲ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις ! Ἂς τελειόνωμεν !... Σπάρτακε !

— Κύριε !

— Φύλαξε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ὁ Περὲζ ἔτριζε τοὺς ὀδόντας, ἀλλὰ πᾶσα ἀντίστασις ἀπέβαινεν ἀδύνατος.

— Τί θὰ πράξετε ; ἠρώτησε.

— Θὰ σὲ ἐγκαταλείψωμεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἑνὸς ἀκατίου.

— Θέλετε νὰ μὲ φονεύσετε ;

— Τοιοῦτος εἶναι ὁ Λύντσιος νόμος, ἀλλ' εἴμεθα γενναῖοι ἄνθρωποι καὶ δὲν θέλομεν νὰ ἔχωμεν τόσῳ βαρέα ἁμαρτήματα ἐπὶ τοῦ στομάχου μας ! Θὰ σὲ ἀποβιβάσωμεν εἴς τινα ἀγρίαν ἐρημόνησον. Ἂν ὁ Θεὸς θέλει νὰ ζήσῃς, θὰ σὲ σώσῃ ! Ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νὰ μοὶ εἴπῃς ὅ,τι γνωρίζεις

Καὶ ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἔτριβε τὰς χεῖρας λέγων καθ' ἑαυτόν : «Ζῇ ! Τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαιότερον !»

Ἦτο εἰθισμένος ἐπὶ τοσοῦτον νὰ βλέπῃ τὰ πάντα ὑποχωροῦντα πρὸ τῆς θελήσεως τοῦ κυρίου του, ὥστε οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ παρουσιασθῇ δυσχέρειά τις ἀξία λόγου.

Ἡ μικρὰ ἔζη ! ἄρα θὰ τὴν εὕρισκον !

Οὐδὲ ἴχνος ἀμφιβολίας ἐπὶ τούτου.

Ὁ Ναβαρρὸς ἐνόμισεν ὅτι τῷ ἔστησαν παγίδα.

— Οὐδέποτε, διενοεῖτο, ὁ βαρόνος Ροζενδὰλ θὰ μὲ βλάψῃ, ἐνόσῳ ἀγνοεῖ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ. Τὸ μυστικόν μου θὰ τὸ πωλήσω. Ἂν τώρα εἴπω τὰ πάντα, ἐχάθην.

Ἀλλ' ὑπελόγιζεν ἄνευ τοῦ πλοιάρχου Καγιόλ.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἔλεγεν ἐνδομύχως :

— Ὁ Ναβαρρὸς οὗτος εἶναι εἷς λῃστὴς καὶ ἔχει συνενόχους. Θὰ συλληφθῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς συνελήφθη καὶ ὁ Περέζ. Δὲν δύναμαι ν' ἀνησυχῶ ἐπὶ πολὺ διὰ τὸν οὐτιδανὸν αὐτόν, διότι θὰ εὑρεθῶ ἠναγκασμένος νὰ τὸν ἀποβιβάσω εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις θὰ μᾶς παράσχῃ πράγματα μὲ τὰς διαδικασίας της καὶ τοὺς φλυάρους δικηγόρους της. Ἤδη ἔμαθα τὸ οὐσιωδέστερον, ὅτι δηλαδὴ τὸ παιδίον ζῇ καὶ τῷ ἀφῄρεσα καὶ τὰ χαρτονομίσματα Ὑπολείπεται νὰ ἐνεργήσω δεξιῶς, ὁ δὲ κύριός μου δύναται νὰ ἐπαναπαύεται εἰς ἐμέ. — Ἀννίβα ! Φύλαξον αὐτὸν τὸν κακοῦργον καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα ρίψε τον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ μαῦρος ἀπήντησε διὰ μορφασμοῦ χαρακτηριστικοῦ.

— Καὶ σύ, Σπάρτακε, ἀκολούθει με.

Ὁ πλοίαρχος ἐξῆλθε τοῦ θαλαμίσκου καὶ μετέβη νὰ περιπατήσῃ ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Εἰς τὰς φλεγούσας τροπικὰς ἐκείνας χώρας ὁ ἥλιος διατελεῖ ἀληθῶς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ του.

Τὸ ὕδωρ ἐκάπνιζε περὶ τὸ πλοῖον.

Μεγάλα πτηνὰ ἐπέτων πέριξ.

Ὁ τρίτος πλοίαρχος εἶχε λάβει τὴν θέσιν τοῦ ὑποπλοιάρχου.

— Ποῦ εἴμεθα, Γεώργιε ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι τεσσάρων μιλίων ἀπὸ τοῦ Πινός, πλοίαρχε.

— Καλῶς. Στρέψον ἐν τέταρτον, ὥστε νὰ φθάσωμεν τὴν διώρυγα Ροζάριο περὶ τὴν ἑσπέραν. Πρόσεχε καὶ εἰδοποίει με.

— Γνωρίζετε, πλοίαρχε, ὅτι εἰς τὰ μέρη αὐτὰ δὲν ὑπαρχει ψυχὴ ζῶσα.

— Τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης.

— Καλῶς.

— Θὰ ὑπάρχῃ κάποιος τὴν νύκτα ταύτην.

— Ἀ !

— Μόνον, προσέθηκε ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, δὲν γνωρίζω ἂν αὐτὸς θὰ ζήσῃ. Ἀμφιβάλλω.

Ἐπεριπάτησεν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς γεφύρας διατελῶν ἐν προφανεῖ δισταγμῷ.

— Αἴ ! εἶπε τέλος, εἶναι ἀπόδοσις δικαιοσύνης ! Μάχαιραν δώσῃς, μάχαιραν λάβεις.

Ἔνευσε τῷ Σπαρτάκῳ καὶ τῷ ἔδειξεν ἓν ἀκάτιον ξύλινον ἀνηρτημένον ἐκ τῶν πλευρῶν τῆς θαλαμηγοῦ.

Εἶτα εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινας χαμηλοφώνως.

Ὁ μαῦρος ἔκλινεν ἐπανειλημμένως τὴν κεφαλὴν δηλῶν οὕτως ὅτι ἠννόει τὰς διαταγάς.

Εἶτα ὁ πλοίαρχος κατῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον καὶ δι' ἑνὸς νεύματος ἀπέπεμψε τὸν ἕτερον μαῦρον.

Ὅτε ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Ναβαρρόν, ἔστη ὄρθιος ἐνώπιόν του καὶ διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς:

— Περέζ, εἶπεν ἀρνεῖσαι νὰ ὀνομάσῃς τοὺς συνενόχους σου ;

— Δὲν ἔχω συνενόχους.

— Μὴ ζήτει νὰ μᾶς ἀπατήσῃς. Χάνεσαι. Ὁμολόγησον τὰ πάντα καὶ τίς οἶδεν ; ἴσως σὲ συγχωρήσωσιν.

— Εἶπα ἀρκετὰ ἤδη, εἶπεν ὁ Ἱσπανός. Ἂν ἐπιβουλευθῆτε τὴν ζωήν μου σεῖς θὰ εἶσθε λῃστής.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις ;

— Ναί.

— Καλῶς.

Ὁ Περὲζ εὑρέθη μόνος, ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας παρετήρησε τοὺς δύο μαύρους, οἵτινες ἵσταντο ἀκίνητοι καὶ ἐφύλασσον αὐτόν.

Τὰ σχοινία ἄλλως τε, δι' ὧν ἦτο προσδεδεμένος ἐκώλυον αὐτὸν νὰ κινηθῇ.

Οὐδεὶς ἐκ τοῦ πληρώματος ἐφαίνετο γνωρίζων κἂν τὴν παρουσίαν του.

Οἱ μηχανικοὶ εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των, οἱ δὲ ναῦται ἐκοιμῶντο ἐξαπλωμένοι ἐπὶ τῆς γεφύρας, κεκμηκότες ἐκ τῆς θερμότητος, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ περὶ αὐτοὺς συμβαίνοντα.

Ὁ ὑποπλοίαρχος εὑρίσκετο ἐν τῷ θαλαμσκῷ του.

Ὁ τρίτος πλοίαρχος διώκει τὸ πλοῖον μετὰ πολλῆς ἀκριβείας.

Ὁ χρόνος ἐφαίνετο μακρὸς τῷ Ναβαρρῷ.

Ὅθεν δήποτε καὶ ἂν ἐστρέφετο οὐδεμίαν ἔβλεπε βοήθειαν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΤΟΝΥ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια].

Ἱερεὺς γέρων καὶ πολιόθριξ ηὐλόγει αὐτούς.

Ὁ σύζυγος ἔθετεν εἰς τὸν δάκτυλον αὐτῆς τὸν δακτύλιον τοῦ γάμου.

Τί ἐγένετο τὸ ἔμβλημα τοῦτο;

Μὴ δικαιουμένη πλέον νὰ φέρῃ αὐτό, τὸ εἶχε βεβαίως ἀποσπάσει ἐκ τοῦ δακτύλου αὐτῆς καὶ κρύψῃ ἐντὸς κιβωτίου μετ' ἄλλων κοσμημάτων.

Τὸ μνημονικόν της ἐσταμάτα ἐπὶ ἑκάστου γεγονότος, ὅπερ ἐπῆλθε κατὰ τὸν βίον αὐτῆς.

Ἐξακολουθοῦσα ν' ἀναπολῇ εἰς τὴν μνήμην της πάντα τὰ συμβάντα τοῦ βίου αὐτῆς, ἐφανταζέτο ὅτι εἶχε φθάσει εἰς Παρισίους καὶ ἐγκατασταθῇ ἐν τῷ μεγάρῳ Δελασέρ.

Ἦτο νέα καὶ ὡραία, πρὸ αὐτῆς ἠνοίγετο εὐρεῖα, εὔβατος καὶ ἀνθόστρωτος ἡ κέλευθος μεγαλοπρεποῦς μέλλοντος, ἠγαπᾶτο, ἦτο πλουσία καὶ εὐδαίμων...

Ἐν ταῖς παρισιναῖς συναναστροφαῖς ἀπήστραπτεν ὡς ἀστήρ· ὁ κόσμος ὑπεδέχετο αὐτὴν προθύμως, ἐθαυμάζετο, ἐλατρεύετο, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν της ἐφθόνουν αἱ εὐγενέστεραι καὶ ὡραιότεραι τῶν γυναικῶν.

Καὶ δὲν ἐνεπλήσθη τάχα εὐδαιμονίας, ἀφ' ἧς ἔτεκε θυγατέρα;

Ἐν συγκινήσει διατελοῦσα ἐνόμιζεν ὅτι ᾐσθάνετο εἰσέτι τοὺς πρώτους παλμοὺς τοῦ ἐν αὐτῇ γεννωμένου μητρικοῦ ἔρωτος.

Εἶχε τότε μετὰ τὴν μέθην τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἐγκοσμίων θριάμβων ἡδυτέρας καὶ ἁγνωτέρας χαρμονὰς μητρὸς προσμειδιώσης πρὸ τοῦ τέκνου αὐτῆς!

Ἦσαν τότε ὡραῖαι ἐαριναὶ ἡμέραι, ἡμέραι εὐήλιοι καταγλαΐζουσαι πᾶσαν χαρὰν αὐτῆς.

Φεῦ! πάντα ταῦτα ἔμελλον νὰ διασκεδασθῶσιν ὡς τὰ τελευταῖα τοῦ φθινοπώρου φύλλα, ἅτινα παρασύρει ἀνεμοστρόβιλος.

Ἄνανδρος ἐχθρός, δαίμων ἀμείλικτος τὴν ἀπώλειάν της διώξας ἵστατο ἐκεῖ ἐνεδρεύων τῆς Εὔας τὴν κόρην.

Ἐν τῷ ὁρίζοντι φαίνονται νέφη ἀνερχόμενα καὶ συνενούμενα καὶ φοβεραὶ ἀκούονται βρονταὶ ἐν τῷ νεφελώδει οὐρανῷ.

Πάντα συντρίβονται περὶ ἑαυτὴν καὶ πάντα ἀφανίζονται ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ κλονήσει τῶν χαρμονῶν, τῆς εὐδαιμονίας, τοῦ μέλλοντος αὐτῆς!...

Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πτώσεως, ἡ μυριάκις κατηραμένη ἐκείνη ἡμέρα.

Ἡ σύζυγος ἠπάτησε τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἡ γυνὴ ἠθέτησε πάντα τὰ καθήκοντά της!

Ταῦτα ἀναμιμνησκομένη ἐνόμιζεν ὅτι πήγνυται τὸ αἷμά της εἰς τὰς φλέβας αὐτῆς· τὸ μέτωπόν της περιβρέχεται ὑπὸ ψυχροῦ ἱδρῶτος, στεναγμὸς ἐκφεύγει τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους αὐτῆς καὶ κύπτει ὡς ὑπὸ βαρὺ διατελοῦσα φορτίον, διότι αἰσθάνεται ὅτι μεθ' ὅλην τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τὸ αἶσχος αὐτῆς δὲν ἐξηλείφθη.

Αἴφνης ἀνηγέρθη ἡ κεφαλὴ αὐτῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἀπήστραψαν.

— Ὁ ἄθλιος, ὁ ἄνανδρος! ἐψιθύρισεν.

Αἱ ὡραῖαι ἡμέραι ἐξέλιπον, δὲν ὑπάρχει πλέον φῶς· ἦτο βεβυθισμένη εἰς ζοφερὰν νύκτα, παραδεδομένη εἰς ἀπόγνωσιν· δὲν ἦτο πλέον τίποτε.

Ἐφανταζέτο τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἀπῆλθε τοῦ μεγάρου Δελασὲρ νύκτωρ καὶ λάθρα ὡς κλέπτρια, φεύγουσα τὸν σύζυγον αὐτῆς, θανασίμως περιυβρισθέντα, καὶ ἀποφέρουσα τὸ τέκνον της, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποχωρισθῇ, ὅπως μεταβῇ μετὰ τοῦ ἀπαγωγέως αὐτῆς.

Εὑρίσκετο αὖθις ἐν Μεντόν, ἐν τῇ λευκῇ ἐπαύλει τοῦ Γαραβάν, ἐν μέσῳ λεμονεῶν καὶ πορτοκαλεῶν, ἀπέναντι τῶν κυανοχρόων τῆς Μεσογείου ὑδάτων, κλαίουσα πλησίον τῆς μικρᾶς Λουκίας καὶ περιπτυσσομένη αὐτὴν κατὰ πᾶσαν στιγμήν, ζητοῦσα οὕτω νὰ προσκολληθῇ εἰς ἀόριστόν τινα ἐλπίδα.

Τὸ ὄνειρά της, οἱ πόθοι, τὰ σχέδιά της, πάντα ταῦτα ἦσαν ἀπάτη καὶ μωρία...

Μακρὰν τοῦ συζύγου της διατελοῦσα καὶ νομίζουσα ὅτι κρύπτεται καλῶς, σκέπτεται ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανίδῃ πλέον!

Φεῦ! δὲν μετριάζει τοῦτο ποσῶς τὴν πικρίαν τῶν θλίψεών της, δὲν καταπραΰνει τὴν μεγάλην αὐτῆς ὀδύνην.

Ἡμέραι τινὲς παρῆλθον.

Ἀνήρ τις εἰσέρχεται εἰς τὴν ἔπαυλιν, εἶναι δ' ἐκεῖνος, ὁ κόμης Δελασέρ! ἐρχόμενος βεβαίως φοβερὸν νὰ ζητήσῃ λογαριασμόν.

Θὰ τὴν φονεύσῃ, διότι ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φονεύσῃ τὴν ἔνοχον σύζυγόν του.

Καὶ ὅμως δὲν τὴν φονεύει· ἀρκεῖται νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτῆς βλέμμα περιφρονήσεως, οὐδὲ ἀξίαν πλέον τῆς ὀργῆς του κρίνων αὐτήν.

Διατί μετέβη ἐκεῖ; τί λοιπὸν θέλει;

Τὴν θυγατέρα του!

Ἡ Λουκία κοιμᾶται καὶ ὁ κόμης ὁρμᾷ εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα εὑρίσκεται, τὴν λαμβάνει καὶ ἐξέρχεται, διερχόμενος δὲ πρὸ αὐτῆς ρίπτει τὰς κεραυνοβόλους ταύτας λέξεις, δίκην θανατικῆς ἀποφάσεως: «Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃς πλέον!» καὶ γίνεται ἄφαντος.

Ἐκείνη πίπτει ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀναίσθητος ὡς νεκρά.

Ὅτε συνῆλθεν, ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν ἔκπληκτον βλέμμα.

Ὁ κόμης δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ, ἀπῆλθε κομίζων τὸ τέκνον της.

Πλησίον αὐτῆς ἵσταται ἀνήρ, εἶναι ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ὁ στιγματίσας, ὁ καταστρέψας αὐτήν!

Ὁ ἄθλιος δὲν ἀποκρύπτει ἀπ' αὐτῆς τὴν εὐχαριστησίν του διὰ τὰ γενόμενα· αὕτη τὸν ἀποκρούει μετ' ὀργῆς, ἐκεῖνος δ' ἔχει τὴν ἀπερισκεψίαν καὶ τὸ θράσος νὰ τῇ ὁμολογήσῃ ὅτι μισῶν τὸν κόμητα Δελασέρ, ἐξέλεξεν αὐτὴν θῦμα καὶ ὅτι, ἵνα πλήξῃ θανασίμως τὸν κόμητα, ἐθυσίασεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐκδίκησίν του.

Ἡ φοβερὰ αὕτη ἀποκάλυψις ἐπέρχεται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ αἴσχους αὐτῆς.

Φρικώδεις ἀναμνήσεις.

Λησμονοῦσα τὰ δάκρυα, ἅπερ ἔκτοτε ἔχυσε, νομίζει ὅτι εἰσέτι ἐξακολουθεῖ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἥτις ἦτο μία τῶν λυπηροτάτων τοῦ βίου της ἡμερῶν.

Αἱ ἐντυπώσεις, ἃς αἰσθάνεται, εἶναι αἱ αὐταί· ριγεῖ, σίμασσει ἡ καρδία της καὶ εἶναι καταβεβλημμένη.

Τότε κίνησίς τις τῆς Χρυσαυγῆς ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ ὀνείρου αὐτῆς· χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ἐκρύβη ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος.

Ἀφυπνίσθη ἆρά γε ἡ Χρυσαυγή; ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἵνα ἴδῃ ἂν ἀφυπνίσθη, ἀλλ' ἡ Χρυσαυγὴ ἐκοιμᾶτο.

Ἀφοῦ καὶ πάλιν παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ γλυκὺ καὶ νεαρὸν τῆς πολυφιλήτου αὐτῆς κόρης πρόσωπον, παρεδόθη πάλιν εἰς τὰς ἀναμνήσεις της.

Ἀπήρχετο ἐκ τῆς ἐν Μεντὸν ἐπαύλεως, ὡς ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ μεγάρου Δελασέρ, καὶ εὑρίσκετο ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου μόνη, ἐγκαταλελειμμένη, σχεδὸν ἄνευ χρημάτων καὶ ἄνευ μέσων, ἔχουσα μόνον τὰς θλίψεις της, τὰς πικρίας, τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος, τὴν μεταμέλειαν!

Εὑρίσκετο ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Βιντιμίλλᾳ καὶ Γενούῃ, ζητοῦσα εἰς μάτην τὸν κόμητα καὶ τὴν Λουκίαν, εἶτα δ' ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Κορβιζιέ, ἔνθα ἀπεποιεῖτο μεθ' ὑπερηφανίας τὴν περιουσίαν, ἣν τῇ προσέφερεν ὁ κόμης Δελασέρ.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ζήσῃ, ἔπρεπε νὰ ἐργάζηται καὶ νὰ κερδίζῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Μὴ δυναμένη πλέον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράνδου, παριστάνουσα ἑαυτὴν νεαρὰν χήραν, ἥτις εἰσήρχετο ὡς ὑποδιδάσκαλος ἔν τινι παρθεναγωγείῳ.

Ἀνεμιμνήσκετο τὴν περιφρονητικὴν ὑποδοχήν, τὰς παντὸς εἴδους κακώσεις, τὰς σκαιότητας, τὰς ἐξουθενώσεις, ἃς ὑφίστατο ὑπὸ διδασκαλίσσης σχολαστικῆς ψευδοσέμνου, δυστρόπου, μοχθηρᾶς καὶ ἀείποτε ὀργίλης· ἀντιπαθητικὴ δὲ οὖσα εἰς τὰς ἄλλας συντρόφους της, τὰς ὑποδιδασκάλους, ζηλοτυπούσας διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ὡραιότητά της, ἀνεμιμνήσκετο ἐπίσης τὰς τραχύτητας, τὰς περιφρονήσεις, τὰς βαναυσότητας, τὰς ὕβρεις, τοὺς ὀνειδισμούς, οὓς ὑπέφερεν ὑπ' αὐτῶν, ἀδιακόπως σκεπτομένη, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ καὶ πνίγουσα τὰ δάκρυά της.

Ἤθελε νὰ ζήσῃ, καὶ ἡ ζωή της τότε ἦτο ἀληθὲς μαρτύριον.

Ἔπασχε καὶ ὑπέφερε πάντα ἀγογγύστως, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο καταδεδικασμένη.

Ἐξηγνίζετο ὑφισταμένη ταῦτα.

Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἐξῆλθε τῆς κολάσεως ἐκείνης, εἰσελθοῦσα ὡς παιδαγωγὸς εἰς τῆς λαίδης Φόρστερ.

Ἐκεῖ εὗρεν ὀλίγην ἡσυχίαν· καὶ ὑπέφερε μὲν πάντοτε, ἀλλ' οὐχὶ τόσον σκληρῶς, ἠδυνήθη δὲ ν' ἀναλάβῃ ὀλίγον καὶ ἦτο σχετικῶς εὐτυχής.

Ἤρχιζε λοιπὸν νὰ ἐξιλεοῦται ὁ Ὕψιστος κριτής ;

— Ναί, ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὁ Θεὸς ἤρχιζε νὰ μ' εὐσπλαγχνίζεται· αὐτὸς μὲ ὡδήγησεν εἰς τοῦ κυρίου Βὰν Ὄσσεν, ἀφοῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τῆς λαίδης Φόρστερ· αὐτὸς ἔδωσεν εἰς τὸν κύριον Βὰν Ὄσσεν τὴν ἰδέαν νὰ μὲ εἰσαγάγῃ ἐνταῦθα, ὅπου εὗρον τὴν θυγατέρα μου μετὰ προσδοκίαν τόσων ἐτῶν.

Ἅπασαν τὴν ζωὴν αὐτῆς ἐπανέφερε ταχέως εἰς τὴν μνήμην της ὡς ἐν πανοράματι.

Ἐν ἀπόπτῳ τῆς ζοφερᾶς ταύτης εἰκόνος ἐφαίνετο μορφή τις.

Ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ὁ ἐχθρὸς τοῦ κόμητος Δελασέρ· ὁ ἴδιος αὐτῆς ἐχθρός, ὁ τῆς θυγατρός της.

Ὅτι ὁ ὑποκόμης ἐζήτει αὐτὴν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πανταχοῦ αὐτός τε καὶ διὰ τρίτων, τὸ ἤξευρεν, ἀλλὰ διατί τὴν ἐζήτει ;

Ἐπίστευεν ἄρά γε ὅτι θὰ ἠδύνατο καὶ πάλιν νὰ συλλάβῃ τὴν λείαν του ; ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπόν ; μήπως δὲν ἦτο πλήρης ἡ ἐκδίκησίς του ;

Ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράνδου ἐκρύβη εὐκόλως, ἄλλως δὲ ἔζησε πάντοτε ἐν ἀπομονώσει, προτιμῶσα παντὸς ἄλλου αὐτήν.

Ὅτε ἐξήρχετο, διότι ἠναγκάζετο εἰς τοῦτο, ἐλάμβανε μεγίστας προφυλάξεις· πάντοτε πυκνὸς πέπλος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της.

Δὲν ἔκρυπτε τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς μόνον ἐκ φόβου πρὸς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ τὴν ἀναγνωρίσωσι, διότι θὰ ἐθεώρει ὡς δυστύχημα τὴν ἀναγνώρισίν της.

Ἰδοὺ διατί ἐξήρχετο σπανίως καὶ διατί οὐδέποτε ἐνεφανίζετο εἰς τὸ δημόσιον.

Τὸ κηρίον της ἐξέπεμπεν ἀμυδρὰν καὶ ὑποτρέμουσαν λάμψιν, ἕτοιμον ἤδη νὰ σβεσθῇ.

Ἀπὸ πολλοῦ, ἀπὸ ὥρας ἴσως, ἦτο πλησίον τῆς ἀποκεκοιμημένης αὐτῆς θυγατρός.

Ἔκυψεν ἠρέμα καὶ τὰ χείλη της ἔψαυσαν τὸ μέτωπον τῆς κοιμωμένης. Ἡ Χρυσαυγὴ ἐκινήθη καὶ ὠρθώθη ζωηρῶς· ἀμέσως δ' οἱ βραχίονες τῆς νεάνιδος ὑψώθησαν καὶ ἐξετάθησαν ὡς ἐπίκλησις στοργῆς.

— Μαμά, μαμά ! ἐψιθύρισεν.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἔμειναν κεκλεισμένοι, δὲν εἶχεν ἀφυπνισθῆ, ὡμίλει κατ' ὄναρ. Τίς ὅμως δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μητρός της τὸ φίλημα ;

Ἡ καρδία της ἐπλημμύρει χαρᾶς, ἀπεσύρθη δ' ἐλαφρῶς βαδίζουσα, ἀφοῦ τῇ ἀπέστελλε φιλήματα. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπε καθ' ἑαυτὴν μετ' ἀρρήτου ἐκ τῆς χαρᾶς μέθης :

— Καὶ ὅταν κοιμᾶται μ' ἔχει εἰς τὸν νοῦν της !

ΙΔ'.

Ὁ κακὸς δαίμων.

Εἰσερχόμεθα εἰς μεγάλην καὶ ὡραίαν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Βανώ, ἀναβαίνομεν δι' εὐρείας κλίμακος εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, διαβαίνομεν τὸν οὐδὸν διφύλλου θύρας, τὸν ἀντιθάλαμον, τὴν αἴθουσαν καὶ εἶτα τὸ ἐστιατόριον οἰκήματος πλουσίως ἠυτρεπισμένου καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοδεσπότου.

Τὸ οἴκημα τοῦτο κατοικεῖται ὑπὸ τοῦ μαρκησίου Ἀδριανοῦ Βερβεῖν.

Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινε μεσημβρίαν.

Ὁ νέος, ὅστις ἀκόμη ἐκοιμᾶτο, ἀφυπνίσθη, ἀφοῦ δὲ ἐχασμήθη, ἐτάνυσε τοὺς βραχίονας καὶ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθη ῥαθύμως καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς αὐτοῦ.

Ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, εἰσδύοντι ἐν τῷ θαλάμῳ διὰ τῶν βελουδίνων πρασινοχρόων παραπετασμάτων, ἐφάνησαν τὸ ὠχρὸν αὐτοῦ πρόσωπον, ἰσχνὸν καὶ κεκμηκός, τὰ ἠλλοιωμένα χαρακτηριστικὰ καὶ οἱ δι' ὑποκυάνου κύκλου περιβαλλόμενοι ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπαστράπτοντες ὡς ὀφθαλμοὶ πυρέσσοντος ἀνθρώπου.

Τρὶς ἤδη ὁ θαλαμηπόλος αὐτοῦ εἶχεν ἡμιανοίξει τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἀποχωρήσει μετὰ περισκέψεως, μὴ θέλων νὰ ἀφυπνίσῃ τὸν κύριόν του.

Ὁ μαρκήσιος μολονότι διήρχετο ἐν μέρει τὴν νύκτα ἐν καταγωγίοις, οὐδέποτε ἐκοιμᾶτο τόσον πολύ, ἐγειρόμενος πάντοτε περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἑνδεκάτην ὥραν.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν του περὶ τὴν πρωΐαν, ἔχων βεβαρημένην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ λαμπροῦ δείπνου, κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήθη βαρέως.

Αἴφνης ἀφυπνισθεὶς ἠγέρθη καὶ φορέσας τὰς εὐμαρίδας του ὥδευσε πρὸς τὰ παράθυρα καὶ ἀνέσυρε τὰ παραπετάσματα.

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη ὑπὸ μεγάλης λάμψεως καὶ ἡλιακῆς ἀκτῖνος λοξῶς εἰσδυσάσης.

Ὁ μαρκήσιος ἔστη ἔμπροσθεν κατόπτρου, ἀλλ' ἀπέστρεψε ζωηρῶς τὴν κεφαλήν, ἐνῷ τὰ χείλη του ἐμόρφασαν πικρῶς· δὲν ἤθελε πλέον νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἠλλοιωμένον αὐτοῦ πρόσωπον.

Προσεκάλεσε διὰ τοῦ κώδωνος τὸν θαλαμηπόλον του, ὅστις προσελθὼν ἐβοηθήσεν αὐτὸν νὰ ἐνδυθῇ.

Ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν δὲν ἦτο πλέον ὁ εὔθυμος ἐκεῖνος, ὁ ἐνθουσιῶν καὶ πλήρης ἐμπιστοσύνης, ἱπποτικὸς καὶ πως ποιητὴς νέος, τὸν ὁποῖον εἴχομεν γνωρίσει.

Καὶ ὅμως δεκαπέντε μόνον παρῆλθον μῆνες, ἀφ' ὅτου εἴδομεν αὐτὸν ἐπιθέτοντα φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Χρυσαυγῆς ἐν τῷ κήπῳ τῆς Κορδελιέρης.

Ὁ βίος, ὃν διάγει, εἶναι ἐζωγραφημένος ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ· προώρως ἐρρυτιδώθη τὸ μέτωπόν του, ἡ κανονικὴ τῶν ὀφρύων αὐτοῦ γραμμὴ ἐξέλιπεν ἐν συνήθει συνοφρυώσει, ἐν τῷ μειδιάματι αὐτοῦ ὑπάρχει τι τὸ πικρὸν προδίδον ἀηδίαν ἀπὸ τοῦ τοιούτου βίου· καὶ τὸ μειδίαμα δὲ αὐτοῦ, ἐὰν ἐνίοτε μειδιάσῃ, εἶναι βεβιασμένον, νευρικὸν καὶ δύσηχον.

Καὶ δὲν εἶναι μὲν ὁ Ἀδριανὸς εἰσέτι ἐκ τῶν ἐκδεδιῃτημένων ἐκείνων, οἵτινες κυλίουσιν ἐν τῷ βορβόρῳ τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὸ ὄνομα καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν· τὰ ἐλαττώματα μόλις γεννῶνται καὶ ἡ γάγγραινα δὲν προσέβαλεν εἰσέτι τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχήν, μολονότι ἦτο φιλήδονος καὶ χαρτοπαίκτης.

Κακῶν τυχὼν συμβούλων, παρασυρθεὶς καὶ ὡσθεὶς ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ λίαν ἀσθενὴς ὢν καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀντιστῇ ἔχει κακὰς συναναστροφάς, συνήθως δ' εὑρίσκεται εἰς τὰ αἴσχιστα τῶν παρισινῶν καταγωγίων, ἔνθα τοσαῦται καταστρέφονται περιουσίαι.

Τοιοῦτον διάγων βίον ὁ δυστυχὴς φθείρει τὴν νεότητά του, ἐκνευρίζεται, ἀποκτηνοῦται, καταστρέφει τὴν ὑγιείαν καὶ ῥίπτει εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους διασκορπίζων τὴν περιουσίαν του.

Ἡ πρὸς τὸ χαρτοπαίγνιον κλίσις του ἐπαπειλεῖ νὰ καταστῇ ἀνίατον πάθος, ἄλλως δὲ καὶ πάντα τὰ παθη ἔχουσιν ἐν αὐτῷ ἕτοιμον τὸ σπέρμα διὰ ν' ἀναπτυχθῶσιν. Εἶναι θῦμα καὶ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ ὀλεθρίου κρημνοῦ.

Ἐὰν δὲ δὲν ἔπεσε μέχρι τοῦδε ἐντὸς τῆς χαινούσης ἀβύσσου, ἥτις τοσαύτας θάπτει ἐλπίδας, τοσούτων νέων τὸ μέλλον, τοσαύτας ὑποσχέσεις γεννηθείσας ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου αὐτῶν, τοῦτο προέρχεται, διότι σώζονται εἰσέτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀγαθά τινα αἰσθήματα, διότι μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας διασώζει εἰσέτι δύο ἀναμνήσεις, τὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν τῆς Χρυσαυγῆς, ὧν ἀπεβίωσε μὲν ἡ μία, ἐγένετο δὲ ἄφαντος ἡ ἄλλη !

Ἀλλ' ἀδιάφορον, καὶ αἱ δύο εἶναι πλησίον αὐτοῦ ὡς δύο φρουροὶ ἄγγελοι !

Εἶναι ὅμως παρὼν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ καὶ ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ μὲ τὴν ὀλεθρίαν ἐπήρειαν, ἣν ἐνήσκει ἐπ' αὐτοῦ.

Γινώσκομεν ἤδη τὸν ὑποκόμητα.

Ἐκδεδιῃτημένος καὶ ἐν κακίαις γηράσας, ἄνευ καρδίας καὶ τιμῆς, διεφθαρμένος μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων, εἶχε πάντα τὰ κακὰ πάθη.

Φιλοσκώμμων καὶ πυρρωνιστὴς ὤν, ἐχλεύαζε πάντα καὶ οὐδὲν πλέον ἐφοβεῖτο, διότι οὐδὲν εἶχε πλέον ν' ἀπολαύσῃ.

Δόλιος, κόλαξ, κομπορρήμων, εὐγενὴς κατ' ἐπίφασιν, δυνάμενος νὰ ἐκληφθῇ ὡς σοφός, ὅτε ἔφερε τὸ προσωπεῖον τῆς σοβαρότητος, ὑποκρινόμενος ἐπαλλήλως πάντα τὰ πρόσωπα ὡς τέλειος κωμῳδός, ἐγένετο κύριος τοῦ πνεύματος τοῦ μαρκησίου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδέσμευσε τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ.

Νῦν ὁ νέος ἦτο ὑποχείριος αὐτῷ, ὄργανον, νευρόσπαστον κατὰ βούλησιν κινούμενον.

Αὐτὸς οὗτος ἐπὶ προφάσει παροχῆς διασκεδάσεων εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἐρωτοτρόπων γυναικῶν, αἵτινες ἦσαν ἀληθῆ ἁρπακτικὰ ὄρνεα καὶ ὧν τὴν αἰσχρὰν πολυτέλειαν πληρόνουσιν ἡ τιμὴ καὶ τὸ ἀγνώτερον τῶν εὐπατριδῶν αἷμα· αὐτὸς ὤθει τὸν μαρκήσιον εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ ὑπέρογκα ποσά.

Πρὸς τίνα σκοπὸν ἐποίει ταῦτα, ἃς τὸ εἴπωμεν ἀμέσως.

Ἀπό τινων ἐτῶν ὁ ὑποκόμης ἦτο παντελῶς κατεστραμμένος, καταλιπὼν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἁρπακτικῶν ὀρνέων ἣν ἐκέκτητο περιουσίαν.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως κατώρθου εἰσέτι

νὰ δεικνύῃ λίαν παρουσιαστικὸν πρόσωπον εἰς τὸν ὕποπτον κόσμον, μεθ'οὗ ἀνεστρέφετο.

Διὰ τίνος θαύματος κατώρθου τοῦτο ;

Ὁ ὑποκόμης εὗρε τὸ μέσον μετὰ τὸν τέλειον ὅλεθρόν του νὰ ζῇ ἀναλώμασι τῶν ἄλλων.

Βεβαίως δὲν ἦτο ἐνδοιαστικός, προκειμένου νὰ προμηθευθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἐν ἡμέραις ἀνεχείας εἶχε δανεισθῆ παρὰ τοῦ Ἀδριανοῦ σπουδαῖα ποσά, ἐγίνωσκεν ὅμως ἐκ τῶν προτέρων τίνι τρόπῳ θὰ ἐπλήρονεν αὐτὰ εἰς τὸν νέον.

Ἄ ! ὁ ὑποκόμης ἦτο ἐπιτήδειος ἄνθρωπος· μὴ ἀποδίδων ὅ,τι ἐδανείσθη, θὰ ἐκινδύνευε νὰ ἴδῃ κλειόμενον τὸ ταμεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ χρήματα.

Δὲν φονεύει τις τὴν ὄρνιθα, τὴν χρυσοτόκον ὄρνιθα.

Ὁ ὑποκόμης δὲν διῆλθε πάντα τὰ καταγώγια τῶν Παρισίων, χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ φίλους τινάς, οὓς ἐκ προθέσεως ἐξέλεξε μεταξὺ τοῦ ἄνθους τῶν χαρτοπαικτῶν καὶ τῶν αἰσχροκερδῶν, πρόσωπα ἄλλως ἀντάξια ἑαυτοῦ, μεθ'ὧν συνεδέθη συνεννοούμενος ἄριστα.

Ἐὰν δὲν ἦτο ὡς ἐκεῖνοι ἐπιτήδειος εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν παιγνιοχάρτων, ἀπέδιδεν ὅμως σπουδαίας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἑταιρίαν.

Ὁ ὑποκόμης ἦτο ὁ μεσίτης τῶν καταγωγίων, εἰς ἃ ἐφοίτων οἱ φίλοι αὐτοῦ. Αὐτὸς ἐπαρουσίαζε τοὺς ἀθώους εὐπατρίδας νέους, οὓς ἀπεγύμνουν.

Ὁ ὑποκόμης, ὡς συμπαίκτης δεδοκιμασμένος, ἔπαιζε καὶ ἔχανε καθ'ἑκάστην, ἀλλὰ τῇ ἐπιούσῃ, ὅτε οἱ συνέταιροι διενέμοντο τὰ κέρδη, ἐνεθυμοῦντο οὗτοι τὸν μεσίτην τῶν χαρτοπαικτείων καὶ τὰς ζημίας, ἃς ὑπέστη.

Γνωστὸν νῦν διατί ὡς πειρασμὸς ὤθει ὁ ἄθλιος τὸν Ἀδριανὸν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον.

Τῷ ἀπέδιδε τὰ χρήματα, ἅπερ ἐδανείζετο παρὰ τοῦ μαρκησίου ἐκ τοῦ ἀναλογοῦντος αὐτῷ ἀπὸ τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα τῷ ἔκλεπτον οἱ σύντροφοί του.

Ἐν τούτοις θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον ὅτι δὲν εἶχεν ἀποσβεσθῆ τὸ κατὰ τοῦ κόμητος Δελασὲρ μῖσός του καὶ ὅτι ἤλπιζε πάντοτε εἰς τὸν Ἀδριανὸν διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὰ ἐκδικητικά του σχέδια

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἤδη ἐνδυθῆ, ὅτε ὁ ὑποκόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ἄ ! σὺ εἶσαι, ὑπέλαβεν ὁ νέος !

— Χμ ! τὸ λέγεις μὲ ἔκπληξιν, διότι μὲ βλέπεις. Καὶ ποῦ ἔχεις τὸ κεφάλι, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ ; τάχα δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι μὲ προσεκάλεσες χθὲς τὸ ἑσπέρας νὰ προγευματίσωμεν σήμερον ;

Ὁ νέος ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

— Ναί, ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός !

— Σὲ παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃς σήμερον τὸ πρωΐ, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

— Ἔλα λοιπόν, ὅλα τὰ ἐνθυμεῖσαι καταλεπτῶς.

Ἐπειδὴ τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον, μετέβησαν εἰς τὸ ἑστιατόριον, ἀφοῦ δὲ προηρίστησαν, ἤναψαν ἕκαστος σιγάρον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Ἀδριανός, παρατηρήσας πρῶτον ὅτι αἱ θύραι ἦσαν καλῶς κεκλεισμέναι, ἐκάθησε πλησίον τοῦ ὑποκόμητος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐξηπλώθη.

— Ἀγαπητέ, εἶπεν οὗτος παρατηρήσας τὸν νέον σκυθρωπῶς καὶ λαμβάνων σοβαρὸν ἦθος, δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς, σὲ ἀκούω.

— Ἠξεύρεις ὅτι ἔπαιξα χθὲς τὸ ἑσπέρας ;

— Λοιπόν ;

— Λοιπὸν εἶχα δώδεκα χιλιάδας φράγκων ἐπάνω μου καὶ τὰ ἔχασα.

— Ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν εἶναι παραπολὺ καλὸς χαρτοπαίκτης, ὥστε νὰ μὴ τὸν τρομάζουν αἱ χρηματικαὶ ἀπώλειαι.

— Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτό.

— Ἄ !

— Ἔπαιξα ἔπειτα μὲ λόγον καὶ ἔχασα πάλιν.

— Πόσα ;

— Εἴκοσι χιλιάδας φράγκων.

— Μπᾶ! καὶ τί εἶναι διὰ σὲ εἴκοσι χιλιάδες φράγκων !

— Ὀφείλω νὰ τὰ πληρώσω ἀπόψε καὶ δὲν τὰ ἔχω.

— Θὰ τὰ εὕρῃς.

— Ποῦ ;

— Καὶ ὁ Ἑβραῖος Σολομών, αὐτὸς ὁ παλῃόγερος, ὁ ὁποῖος σὲ μεταχειρίζεται ὡς μαμμόθρεπτον ;

— Δὲν ἐλπίζω πολλὰ πράγματα ἐκ μέρους του· ὁ Σολομὼν μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ὅτε τὸν εἶδα τελευταίαν φοράν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζω πλέον εἰς αὐτὸν διὰ νὰ δανεισθῶ χρήματα.

— Ὦ ! τὸν παλῃάνθρωπον πῶς φέρεται εἰς τὸν μαρκήσιον Βερβεὶν ! ἐννοῶ τί θέλει· δέκα τοῖς ἑκατὸν περισσότερον.

— Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἴδω ἐντὸς ὀλίγου, ἀλλὰ σοὶ ἐπαναλαμβάνω δὲν ἐλπίζω νὰ εὕρω τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον χρειάζομαι.

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης μετὰ συντετριμμένης φωνῆς· ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ σὲ ἀπαλλάξω τῆς ἀμηχανίας, ἀλλὰ εἶμαι ὡς σύ, ἐντελῶς κατεστραμμένος. Ποῖος ἐκέρδισε τὰς εἴκοσι χιλιάδας τὰ φράγκα σου ;

— Ὁ Πορτογάλλος.

— Ὁ δὸν Ἰωσὴφ κόμης Δερογᾶς, τὸν γνωρίζω. Ἐὰν δὲν ἠδύνασο νὰ εὕρῃς ἀπόψε τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον τῷ ὀφείλεις, θὰ τὸν ἴδω καὶ θὰ ἐπιτύχω βεβαίως εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμίαν. Ἐπίτρεψέ μου ὅμως νὰ θαυμάζω πῶς εὑρίσκεσαι ἄνευ χρημάτων, ἀφοῦ εἶχες περιουσίαν ὡς τὴν ἰδικήν μου.

— Ὦ ! ἡ περιουσία μου !...

— Ἑβδομήκοντα χιλιάδων πρόσοδον.

— Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν μοῦ μένει πλέον τίποτε ἴσως.

— Ἔλα δά !

— Δὲν μὲ πιστεύεις ;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ πιστεύσω.

— Λοιπὸν ἄκουσε· ἀκριβῶς δὲν ἠξεύρω εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκομαι, ἀλλ' ἐὰν ὁ Σολομὼν ἤθελεν ἀπαιτήσει ὅ,τι τῷ ὀφείλω, θὰ ἐπωλοῦντο αἱ γαῖαί μου, τὰ δάση, τὸ μέγαρον, ὅλα τέλος πάντων, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μόλις θὰ μοῦ ἀπέμενε κάτι διὰ νὰ ζήσω ὡς ἐργοστασιάρχης, ὁ ὁποῖος ἀπεσύρθη ἀπὸ τὰς ἐμπορικάς του ἐργασίας.

— Ἀδύνατον αὐτό, θ' ἀπατᾶσαι !

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Πόσα χρεωστεῖς εἰς τὸν Σολομῶντα ; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Δὲν ἠξεύρω κ' ἐγώ.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν λογαριασμούς ;

— Τὰ ὑπολογίζω μόνον καὶ φρικιῶ.

— Μέχρι τινὸς τὸ ἐννοῶ. Καὶ ὅμως . . . Εἰς ποῖον ἄλλον ἀκόμη, ἐκτὸς τοῦ Σολομῶντος χρεωστεῖς ;

— Μόνον εἰς αὐτόν.

— Τότε εἶναι εὔκολον νὰ μάθῃς τὸ ποσὸν τοῦ χρέους σου, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃς.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἐρωτήσω.

— Διατί ;

— Διότι θὰ μάθω πολὺ ταχέως ὅτι κατεσπατάλησα τὴν πατρικήν μου περιουσίαν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δύο ἐτῶν.

Ὁ ὑποκόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, ἀναλαβὼν δὲ σοβαρώτατον ἦθος :

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, εἶπεν, εἶμαι ἀπαρηγόρητος, ναί, ἀπαρηγόρητος, διότι δὲν ἠκολούθησες τὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας ἐνόμισα καλὸν νὰ σοῦ δώσω, ὅταν σὲ ἔβλεπα νὰ φέρεσαι ἀπερισκέπτως καὶ μωρῶς εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ παρισινοῦ βίου, ὡς ἀδάμαστος ἵππος, τοῦ ὁποίου ὁ χαλινὸς ἀφίνεται ἐλεύθερος, θὰ ἀνομολογήσῃς δὲ ὅτι πολλάκις σοῦ εἶπεν : « Ἀδριανέ, πρόσεξε ! κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ καταστραφῆς ! »

» Αἴ ! ἠξεύρω καλῶς ὅτι ἡ νεότης ἀπαιτεῖ διασκεδάσεις, τὸ ἀκούω καθ' ἑκάστην καὶ ὑπὸ σοβαρωτάτων ἀκόμη εὐπατριδῶν πατέρων, ἀλλὰ πρέπει ἡ νεότης νὰ θέτῃ χαλινὸν εἰς τὰς ὁρμάς της, εἰς τὰς παραφορᾶς, πρέπει νὰ σταματᾷ ἐγκαίρως, διὰ νὰ ἦναι καιρὸς ὑποχωρήσεως. Μίαν ἡμέραν, φίλε μου, θὰ ἔχῃς, ὡς ἐγώ, πεῖραν, καὶ θὰ τὴν ἀποκτήσῃς, ὡς ἐγώ, ἐπὶ ζημίᾳ σου. Ἐν τῇ δυσκόλῳ σχολῇ τοῦ βίου γίνεταί τις ἀληθῶς ἄνθρωπος.

» Ἀλλὰ δὲν εἶναι τώρα καιρὸς νὰ μακρολογήσω, ἄλλως δὲ καὶ ὄρεξιν δὲν ἔχω νὰ διδάσκω, καὶ ἔπειτα πρὸς τί ! Ἂς ἀφήσωμεν τὸ παρελθὸν καὶ ἂς σκεφθῶμεν περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἠλάττωσας μεγάλως τὴν περιουσίαν σου καὶ ἀνάγκη νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ πρᾶγμα.

— Πῶς ;

— Θὰ σοὶ τὸ εἴπω· συνάμα δέ, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, θὰ ἴδῃς ἐὰν ἦμαι πράγματι φίλος σου. Γνωρίζεις τὸν Ἰούλιον Λατραδ !

— Ναί.

— Εἶναι υἱὸς ἀρχαίου κτίστου, κατόπιν ἔγεινεν ἐργολάβος· ἀπεσύρθη καθόλου τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων πρὸ τεσσάρων ἐτῶν μὲ περιουσίαν ἓξ ἑκατομμ. φράγκων περίπου, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησε μετὰ κόπου, ἐμπορευόμενος λίθους, ἄσβεστον καὶ ἀμμοκονίαν. Ἄλλοι καταστρέφονται καὶ ἄλλοι πλουτίζουσιν, αὐτὰ ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος, ἀφίνω κατὰ μέρος τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι καταδικασμένοι νὰ ὑποφέρουν εἰς ὅλην των τὴν ζωήν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πάντοτε δίκαιον. Ὁ πρώην κτίστης, ἐκτὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, τὸ ὁποῖον ἔκτισεν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ δάσους

τῆς Βουλόνης, ἔχει, δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ πόσας οἰκίας εἰς Παρισίους. Τὸν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ καὶ ἐπῆγα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του.

»Εἶναι ἄνθρωπος νοήμων, καὶ ἔπειτα δὲν κερδίζει κανεὶς ὁλόκληρα ἑκατομμύρια. ἐὰν δὲν ἔχῃ ὀλίγον νοῦν· ἔχει ὅμως τὴν κενοδοξίαν καὶ τὴν ἀνόητον ὑπερηφανίαν, ὡς ἔχουσι συνήθως οἱ περισσότεροι τῶν ὀψιπλούτων.

»Ἀγαπᾷ νὰ ὑποδέχεται, νὰ ἐπιδεικνύεται καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν πολυτέλειαν τοῦ οἴκου του· ὡς ἄξεστος, ὀνειρεύεται εὐγένειαν καὶ τίτλος, προσκολλώμενος εἰς τὸ ὄνομά του, εἶναι δι' αὐτὸν ἀνεκτίμητον γόητρον, διὰ τοῦτο καὶ ζητεῖ δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων νὰ περιστοιχίζεται ὑπὸ ἀνθρώπων μὲ τίτλους.

»Ἀντὶ περγαμηνῆς, ἡ ὁποία θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ προτάξῃ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τὸ τιμητικὸν *δέ*, θὰ ἔδιδε βεβαίως τὰς δύο ὡραιοτάτας οἰκίας του διὰ νὰ ὀνομασθῇ *κύριος βαρόνος*.

»Ναί, ἀγαπητέ, ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερον ἄνθρωποι, καὶ πολλοὶ μάλιστα, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰς ἰδέας τοῦ ἀφελοῦς Λατράδ. Αὐτὸ εἶναι γελοῖον καὶ ὅμως οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

»Ὁ πατὴρ Λατρὰδ ἔχασε τὴν σύζυγόν του πρὸ δύο ἐτῶν. Μολονότι ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς τὰ χρήματά του, δὲν ἐπέμεινε παραπολὺ διὰ νὰ παραδώσῃ τοὺς λογαριασμούς του εἰς τὸν ἐνήλικον υἱόν του, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ ἓν ἑκατομμύριον φράγκων, τὰ ὁποῖα τρώγει μὲ γυναῖκας, τὰς ὁποίας καλῶς γνωρίζεις».

— Ἀκούω, Σανζάκ, καὶ περιμένω ἀνυπομόνως νὰ ἴδω ποῦ θὰ καταντήσῃς.

— Ἰδού. Ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ ἔχει ἀδελφὴν εἴκοσιν ἐτῶν, μὲ ὡραῖα καστανὰ μαλλιά, μὲ μικρὸν ἀνάστημα, ὀλίγον εὔσαρκον, οὐχὶ ὅμως καὶ χωρὶς νὰ ἦναι διὰ τοῦτο κομψόν, μὲ ὡραίους ὀδόντας, μὲ βλέμμα ζωηρὸν καὶ εὐάρεστον, μὲ πρόσωπον καλοκαμωμένον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὡραίαν, προσηνῆ, εὐπροσήγορον, ἀρκούντως ἀνεπτυγμένην καὶ εὐγενῆ· ἔχει προῖκα ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων, χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶμεν καὶ τὰς ἐλπίδας. Αὐτὴ εἶναι ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Λατράδ.

— Νομίζω ὅτι ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Ὦ! μ' ἐνόησες κάλλιστα.

Ὁ νέος ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

Π.

ΤΡΕΛΗ!

Διήγημα MARIE DE HAUPT

Νέος τις μουσικός, ὅστις βραδύτερον κατέστη μελοποιὸς διάσημος, ἠθέλησε τρό τινων ἐτῶν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Μέλαν Δάσος, ἵνα διαμείνῃ ἓξ ἑβδομάδας χάριν ἀναψυχῆς ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Βόλφαχ. Μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ φανῶμεν ἀδιάκριτοι ὀνομάζομεν αὐτὸν διὰ τοῦ ψευδωνύμου Ἐρρῖκος Δουμών.

— Εἰς τὸ Βόλφαχ δὲν θὰ εὕρῃς, τῷ εἶπεν ὁ ἰατρός του, ὅστις ἦτο καὶ στενὸς φίλος του, δὲν θὰ εὕρῃς οὔτε λέσχην, οὔτε διασκεδάσεις, οὔτε εὔθυμον κοινωνίαν. Τὸ Βόλφαχ εἶνε τόπος ὀλίγον γνωστός, καὶ ἐκεῖ πηγαίνουν μόνον ἀσθενεῖς σπουδαίως ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀνακτήσουν τὴν ὑγείαν των. Ἔχει λόφους ὑψηλούς, καταφύτους, ἀπέραντον πευκῶνα, τοῦ ὁποίου ἡ σωτηριώδης εὐωδία ἐπιδρᾷ ὠφελιμώτατα εἰς ὅλον τὸν ὀργανισμόν. Ἔχει ἀέρα καθαρώτατον, καὶ τέλος πάντων, ὅταν ὑπάγῃς ἐκεῖ θὰ μ' ἐνθυμηθῇς καὶ θὰ μοῦ ὀφείλῃς χάριν, διότι σ' ἐβίασα νὰ μεταβῇς εἰς τὴν ἀξιόλογον αὐτὴν μικρὰν πόλιν.

Ὁ πολὺς πόθος τοῦ νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του, ὥστε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπεῖσαν ἐργασίαν του μετὰ νέας προθυμίας, κατέπεισε τὸν νέον καλλιτέχνην νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἓξ ἑβδομάδων ἑκουσίαν ἐξορίαν, καίτοι φοβούμενον κάπως τὴν θανάσιμον πλῆξιν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τὸν καταλάβῃ ἐν μικρᾷ πόλει, ἐστερημένῃ ἐντελῶς πάσης κοινωνικῆς ἢ διανοητικῆς τέρψεως.

Ἀλλ' οἱ φόβοι του ὅμως δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, διότι εὗρε τρόπον νὰ διαθέσῃ τὰς ὥρας του τόσον καλῶς, ὥστε αἱ ἓξ ἑβδομάδες ἐξορίας παρῆλθον ταχέως καὶ ἀνεπαισθήτως, καὶ πολλὴν ἠσθάνθη θλῖψιν καὶ δυσαρέσκειαν, ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν μικρὰν πόλιν.

Κατὰ πᾶσαν πρωΐαν ὤφειλε κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ ἰατροῦ παραγγελίαν νὰ κάμνῃ λουτρὸν ἐξ ἀποβράσματος τῆς πεύκης λίαν δυναμωτικὸν καὶ εὐωδέστατον, ἐν τῷ ὁποίῳ διήρχετο μίαν ὁλόκληρον ὥραν μετ' ἀφάτου ἡδονῆς, ἔπειτα δὲ ἔκαμνε μακρὸν περίπατον.

Μετὰ ταῦτα ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο λιτὸν μέν, ἀλλ' ὑγιεινόν, καὶ εἶχεν ὡς μόνον καὶ νοστιμώτατον καρύκευμα τὴν τεραστίαν του ὄρεξιν.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐκοιμᾶτο ὀλίγον, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἐπανελάμβανε τὸν περίπατόν του καὶ τὸ δεῖπνον, καὶ μετὰ ταῦτα οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ πράξῃ.

Θέλων καὶ μὴ θέλων ἦτο ἠναγκασμένος νὰ πλαγιάσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Διότι πρέπει νὰ ἠξεύρετε, ὅτι ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Βόλφαχ δὲν κάθηνται τὴν νύκτα οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ *κοιμοῦνται μὲ τὴς ὄρνιθες*.

Ὁ φίλος ἡμῶν καλλιτέχνης, κατὰ τοὺς ἐρημικοὺς αὐτοῦ περιπάτους, ἐπεσκέφθη πᾶν ὅ,τι περίεργον καὶ ἄξιον θέας ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόπῳ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠρέσκετο νὰ περιδιαβάζῃ κατὰ μῆκος τοῦ ποταμίου τοῦ παραρρέοντος ἔξω τῆς μικρᾶς πόλεως.

Μέτρα τινὰ μακρὰν τῆς ὁδοῦ ταύτης, προσείλκυσε τὴν προσοχήν του οἰκίσκος κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων, καθάριος μὲν καὶ φιλοκάλως διατηρούμενος, ἀλλ' ἔχων πένθιμον ἐξωτερικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λοιπούς, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο χαροποιοὶ καὶ φαιδροί.

Τοὐλάχιστον τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ἴσως ἡ φαντασία του περιέβαλε τὸν ἔρημον ἐκεῖνον οἰκίσκον διὰ τοῦ πέπλου τῆς θλίψεως καὶ τοῦ μυστηρίου.

Πάντοτε δὲ σχεδὸν ὁσάκις ἤρχετο πλησίον τοῦ οἰκίσκου, ἔβλεπε τρέχουσαν πρὸς αὐτὸν κορασίδα δέκα ἕως ἑνδεκα ἐτῶν, λυσίκομον καὶ ἄγριον ἔχουσαν τὸ βλέμμα.

Ἱσταμένη ἐνώπιόν του τὸν ἐκύτταζε μετὰ κακίας καὶ διὰ φωνῆς βραγχώδους καὶ τραχείας ἀναλόγως τῆς μικρᾶς ἡλικίας της, ἐφώναζε πρὸς αὐτόν:

— Λύκος!

Πολλάκις ὁ καλλιτέχνης προσεπάθησε νὰ ἐξημερώσῃ τὴν κορασίδα διὰ λόγων περιποιητικῶν. Ἀλλ' ἐκείνη οὐδὲν ἐφαίνετο ἐννοοῦσα, ἀλλὰ τῷ ἔφρασσε τὴν ὁδὸν ἀπειλητικῶς, ἐπαναλαμβάνουσα τὸν ἀτελεύτητον καὶ αἰώνιον ἐπῳδόν της:

— Λύκος!

Ἡμέραν τινὰ ἠθέλησε νὰ τὴν συλλάβῃ ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν παιγνίδιά τινα καὶ γλυκίσματα. Ἀλλ' αὐτὴ ἀντέστη μετ' ἐπιμονῆς μεγάλης ἐκβάλλουσα κραυγὰς ὀξείας καὶ τοσοῦτον βιαίως, ὥστε ὁ νέος τὴν ἀφῆκε, φοβηθεὶς μήπως οἱ ἄνθρωποι νομίσωσιν ὅτι ἤθελε νὰ τὴν κακοποιήσῃ.

Ἔκτοτε δὲ ἡ μικρὰ οὐδέποτε τὸν ἐπλησίαζεν, ἀλλὰ περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ τὸν ἀπειλῇ μακρόθεν. Ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἐλιθοβόλει, κράζουσα πάσῃ δυνάμει ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν τρομάξῃ:

— Λύκος! λύκος!

Ὁ νέος ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς τὴν κορασίδα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐμίσει. Ἐζήτησε περὶ αὐτῆς πληροφορίας, ἠρώτησεν, ἐζήτασε καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἢ τὰς λέξεις ταύτας:

— Εἶναι ἡ μικρὰ Ἰουλία. Εἶνε τρελὴ καὶ τὸ καλλίτερο ποῦ θὰ κάμετε εἶνε νὰ μὴ τὴν συλλογίζεσθε κἄν.

Τέλος κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἀγαθήν τινα καρδίαν, ἡ ὁποία διηγήθη εἰς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τῆς κορασίδος, ἱστορίαν ἁπλουστάτην μέν, ἀλλὰ λυπηροτάτην.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἰουλίας ἦτο χήρα, μόλις δυναμένη νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τοῦ εἰσοδήματος μικροῦ τινος ἀγροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκαλλιέργει διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν. Εἶχε δὲ τρία τέκνα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἦτο ἡ Ἰουλία.

Πρὸ τριετίας ἡ Ἰουλία ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν, ὁ ἀδελφός της Ἰάκωβος πέντε καὶ ἡ ἀδελφή της Μίνα μόλις τριῶν. Ἡ Ἰουλία, καίτοι τόσον μικρὰ τὴν ἡλικίαν, ἦτο ὅμως ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς μητρός της.

Τὴν ἐβοήθει εἰς τὰ τῆς οἰκίας, ἐπρόσεχε τὰ μικρά της ἀδέλφια μετὰ τόσης ἐπιμελείας καὶ προθυμίας, ὥστε ἡ μήτηρ ἠναγκασμένη οὖσα νὰ μένῃ μακρὰν τῆς οἰκίας ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἦτο ἥσυχος περὶ τῶν μικρῶν της, ὡς ἐὰν ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία πλησίον των.

Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος ψυχροτάτην καὶ σκυθρωπήν, ἡ χήρα βλέπουσα ὅτι ἡ προμήθεια τῶν καυσοξύλων της σχεδὸν ἐξηντλήθη, ἐπορεύθη εἰς τὸ δάσος νὰ συλλέξῃ ὀλίγα ξηρὰ κλαδία. Χιὼν πυκνὴ κατεκάλυπτε τὴν γῆν καὶ τὰς στέγας τῶν οἰκίσκων διὰ σινδόνος λευκῆς καὶ ψυχρᾶς.

Τὰ ρυάκια καὶ τὰ ποτάμια, ὅπου αἱ γυναῖκες τὸ θέρος ἔπλυνον τὰ ἀσπρόρρουχά των, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πυκνοῦ στρώματος

πάγου. Πένθιμος σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν κοιλάδα, ὡς ἐὰν τὸ ψῦχος εἶχεν ἀπαναρκώσει τοὺς κατοίκους ἐντὸς τῶν οἰκίσκων των καὶ τὰ πτηνὰ ἐντὸς τῶν φωλεῶν των.

Ἐν τῷ οἰκίσκῳ τῆς χήρας πυρὰ ἀξιόλογος, ἐπιμελῶς συντηρουμένη ὑπὸ τῆς Ἰουλίας, ἐθέρμαινε τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα ἐφλυάρουν φαιδρὰ καὶ ἔπαιζον μὲ τὰ χάρτινα ἀνθρωπάρια, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχε κόψει ἡ μεγάλη ἀδελφή των.

Αἴφνης ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου, τῆς ὁποίας τὸν σύρτην εἶχε σύρει παίζων ὁ μικρὸς Ἰακώβος, χωρὶς νὰ τὸν νοήσῃ ἡ Ἰουλία, ἀπησχολημένη εἰς ἄλλην ἐργασίαν, ἀνοίγει ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ὠθουμένη.

Τὰ τρία παιδία ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησαν ἀπεχθὲς καὶ ἄσχημον ρύγχος, καὶ δύο ὀφθαλμοὺς καθημαγμένους καὶ λαμποντας.

— Ὦ! τὸ παληόσκυλο! ἀνεφώνησεν ἡ Μίνα.

— Τώρα ἐγὼ νὰ τὸ διώξω, στάσου, ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος προχωρῶν πρὸς τὸ ζῷον, καὶ ἔχων ἀνυψωμένον τὸν μικρόν του βραχίονα καὶ σείων αὐτὸν ἀπειλητικῶς.

Ἀλλ' ἡ Ἰουλία, ἁρπάσασα αὐτόν, τὸν ἀπώθησεν ὄπισθέν της ὡς καὶ τὴν ἀδελφήν της. Διὰ μιᾶς εἶχε γίνει κατακίτρινον τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ τάλαινα κορασὶς τὸ ἐγνώρισε τὸ ζῷον ἐκεῖνο, ὅτι δὲν ἦτο σκύλος· ἦτο λύκος, λύκος πεινάλεος, ἄγριος, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς δεινῆς πείνης νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς μέχρι τῶν κατῳκημένων μερῶν, μὴ εὑρίσκων τὴν παραμικρὰν τροφὴν ἐν τῷ δάσει!

Ἡ Ἰουλία ἤξευρεν ἐξ ἀκοῆς, ὅτι τὰ εἰδεχθῆ ταῦτα ζῷα ἐφορμῶσι κατὰ προτίμησιν ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται νὰ ἀντισταθῶσι κατ' αὐτοῦ· ἑπομένως μεγαλήτερον κίνδυνον διέτρεχον τὰ μικρά της ἀδέλφια. Ἔφριξε μάλιστα, ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ λύκος ἔρριπτε βλέμματα ἄγρια πρὸς τὴν μικρὰν Μίναν, ἡ ὁποία οὐδεμίαν συναίσθησιν εἶχε τοῦ φοβεροῦ κινδύνου.

Ἁρπάζει λοιπὸν τὰ παιδία μετ' ἀνυπολογίστου ὁρμῆς, καὶ τὰ πετᾷ ὄπισθέν της, εἰς τὴν ἀπωτάτην γωνίαν τοῦ οἰκίσκου, παραγγέλλουσα εἰς αὐτὰ νὰ μὴ κινηθῶσιν. Ἔπειτα δὲ ἁρπάζει ἀπὸ τὴν ἑστίαν δαυλὸν καίοντα, καὶ πάλλουσα αὐτὸν προχωρεῖ θαρραλέα πρὸς τὸ θηρίον, φωνάζουσα «λύκος! λύκος!»

Ὁ λύκος ἐδίστασε, βλέπων ὅτι ἐτόλμα νὰ τὸν ἀποκρούσῃ τὸ ἀδύνατον καὶ μικρὸν ἐκεῖνο πλάσμα. Ἀλλ' ὑπὸ τῆς πείνης ὠθούμενος δὲν ὑπεχώρησεν· ἔμεινεν ἐκεῖ ὅπου ἦτο, καὶ μόνον ὑπόκωφον γρυλλισμὸν ἐξέβαλεν.

Ἡ καρδία τῆς Ἰουλίας ἔπαλλε σφοδρῶς· διότι ἡ ἄτυχὴς μικρὰ κόρη ἠσθάνετο, ὅτι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐκ μέρους της ἀδυναμία θὰ ἦτο ἡ καταστροφὴ τῶν δύο μικρῶν ἀδελφῶν της.

Ὁ δαυλὸς ἐξηκολούθει καίων εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρά της, ἡ ὁποία μόλις ἠδύνατο νὰ τὸν κρατῇ, τόσον ἦτο δυσανάλογος πρὸς αὐτήν.

Προχωρεῖ ἓν ἀκόμη βῆμα.

Ὁ λύκος μένει ἀκίνητος.

Ὑπὸ ἄκρου καταληφθεῖσα θάρρους, προχωρεῖ ἓν ἔτι βῆμα, πλησιάζει πρὸς τὸ θηρίον, προχωρεῖ καὶ ἄλλο βῆμα, καὶ ἄλλο, ὥστε ἡ θερμότης τοῦ δαυλοῦ φθάνει εἰς τὰ καθημαγμένα οὖλα τοῦ ζῴου.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ λύκος ὑπεχώρησε γρυλλίζων.

Ἡ Ἰουλία προχωρεῖ ἀκόμη... προχωρεῖ πάλλουσα τὸν καίοντα δαυλὸν ἡ ἀτρόμητος κορασίς, τὸ δὲ θηρίον ὑποχωρεῖ γρυλλίζον.

Προχωρεῖ ἐκείνη κραυγαζουσα: «λύκος! λύκος!» ὑποχωρεῖ τὸ θηρίον. καὶ οὕτω ὑπερέβησαν καὶ οἱ δύο τὸ κατώφλιον τοῦ οἰκίσκου.

Ἐστάθη ἡ κόρη, ἑτοιμαζομένη νὰ ἐπανέλθῃ, ὀπισθοχωροῦσα καὶ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν· ἀλλὰ καὶ τὸ θηρίον ἐστάθη καὶ τὴν παρετήρει, ὡς ἐὰν εἶχε καταλαβῃ τὴν ἀπόφασίν της.

Ἡ ἐπιχείρησις ἦτο δύσκολος καὶ κινδυνώδης· διότι ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς ἅμα βλέπων τὴν Ἰουλίαν ὑποχωροῦσαν ἓν βῆμα, ἐπροχώρει καὶ αὐτὸς ἓν βῆμα.

Ἀλλὰ ἡ Ἰουλία βαθμηδὸν καὶ διὰ μακρῶν πλαγίων κινήσεων, κατώρθωσεν ἀνεπαισθήτως νὰ ἔλθῃ πλησίον τῆς θύρας, καὶ τόσον πλησίον, ὥστε νὰ τὴν ἐγγίσῃ μὲ τὴν χεῖρά της.

Τότε δὲ ἀνακαλέσασα πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ τὸ θάρρος, καὶ διακυβεύουσα τὰ πάντα, ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ ἐξηγριωμένου θηρίου τὸν φλογισμένον δαυλόν.

Ἐκεῖνος δὲ κατὰ πρῶτον μὲν τὰ ἔχασεν, ἕνεκα τῆς αἰφνιδίας προσβολῆς, καὶ ὑπεχώρησεν ὀλίγον, ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμήν... ὄχι περισσότερον... ἔπειτα δὲ ἐφώρμησε κατὰ τῆς θύρας προσπαθῶν νὰ τὴν κλονίσῃ.

Ἀλλ' ἡ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ δισταγμοῦ τοῦ θηρίου, ἤρκεσεν εἰς τὴν Ἰουλίαν νὰ εἰσπηδήσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ νὰ σύρῃ τὸν σύρτην, ὅστις ἐξησφάλιζε τὴν ζωὴν τῶν τριῶν παιδίων.

Ἄλλως τε καὶ ὁ λύκος ἠναγκάσθη νὰ ἀπομακρυνθῇ· διότι αἱ κραυγαὶ τῆς κορασίδος εἶχον ἤδη φθάσῃ εἰς τοὺς πέριξ οἰκίσκους, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἔδραμον ἄλλοι μὲ ὅπλα καὶ ἄλλοι μὲ ξύλα, καὶ ἀπεδίωξαν τὸ θηρίον εἰς τὸ δάσος.

Ἡ Ἰουλία ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἑστίας, καὶ διὰ τῶν δακτύλων της κατεγίνετο νὰ διαλέγῃ τὰ μικρότατα ἄκαυστα τεμάχια τῶν δαυλῶν καὶ νὰ κάμνῃ μικρὸν δεμάτιον.

Τὰ δύο μικρά της ἀδέλφια ἐλθόντα πλησίον της, τῆς ὡμίλησαν. ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη καὶ μόνον ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεί, ὡς νὰ μὴ τὰ ἐγνώριζεν.

Ἐτρόμαζαν τὰ μικρά, βλέποντα ὅτι δὲν τοῖς ὁμιλεῖ ἡ καλὴ ἀδελφή των, ἤρχισαν νὰ κλαίωσι, καὶ ἀπεσύρθησαν ὀπίσω τοῦ κλειστοῦ παραθύρου, περιμένοντα πότε νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ των. Τέλος ὁ Ἰάκωβος ἀνεφώνησε:

— Νὰ ἡ μαμά, ἔρχεται!

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ Ἰουλία ἠγέρθη αἴφνης, ἀπαλλαγεῖσα τοῦ ληθάργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο βεβυθισμένη, καὶ κρατοῦσα σφιγκτὰ εἰς τὸν κόλπον της τὰ κατάμαυρα ξυλάρια, τὰ ὁποῖα εἶχε συναθροίσῃ ἐκ τῆς ἑστίας, ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξε μετὰ μεγάλης ὁρμῆς.

Ἡ μήτηρ ἤρχετο τῳόντι, κύπτουσα ὑπὸ τὸ βάρος ὀγκώδους φορτίου ξύλων καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου βαδίζουσα εἰς τὴν χιόνα, ἐντὸς τῆς ὁποίας οἱ πόδες της ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης.

— Τί ἐβγήκατε μ' αὐτὸ τὸ κρύο; ἀνεφώνησε πρὸς τὰ δύο μικρά, τὰ ὁποῖα ἐξῆλθον εἰς τὴν θύραν καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ παρακολουθήσωσι τὴν μεγάλην των ἀδελφήν, ἥτις ἔσπευσεν εἰς προϋπάντησιν τῆς μητρός.

Τὰ μικρὰ ἵσταντο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα· ἡ δὲ Ἰουλία ἔσειεν ἀπειλητικῶς τὸν βραχίονά της καὶ ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ πρὸς τὴν μητέρα της:

«Λύκος! λύκος»

Ἡ μήτηρ ἔντρομος τὴν ἐρωτᾷ τί τρέχει. Ἀλλ' ἀπόκρισιν ἄλλην δὲν δύναται νὰ λάβῃ. εἰμὴ τὰς δύο ταύτας λέξεις:

«Λύκος! λύκος!»

Μόνον δὲ παρὰ τῶν μικρῶν ἔμαθεν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ τὰ διατρέξαντα, τὰ καθ' ἕκαστα τῆς φρικαλέας σκηνῆς.

Οἴμοι! τὸ θάρρος καὶ ἡ ἑτοιμότης τῆς Ἰουλίας ἔσωσε τὰ μικρὰ ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ κινδύνου· ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἀγωνίας ἐσάλευσαν αἱ φρένες της!

Ἔκτοτε δέ, οὔτε τὴν μητέρα της ἀναγνωρίζει πλέον, οὔτε τὸν ἀδελφόν της, οὔτε τὴν ἀδελφήν της. Οὐδὲ λέξιν ἄλλην ἠδυνήθη νὰ ἐκστομίσῃ, εἰμὴ τὴν ἀπαισίαν ταύτην λέξιν: «Λύκος!», ἡ ὁποία ἀκατάπαυστως, ἀκόμη καὶ σήμερον, ἐξέρχεται τῶν τρεμόντων χειλέων της.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ θλιβερὰ ἱστορία τῆς μικρᾶς Ἰουλίας.

Ὁ καλλιτέχνης, εἰς ἄκρον συγκινηθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης, ὑπεσχέθη, ἅμα ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, νὰ συμβουλευθῇ εἰδικόν τινα ἰατρόν, τίνι τρόπῳ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ ἡ δύσμοιρος κορασίς.

Ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν εἰς Παρισίους, ἔμαθεν ὅτι ἓν ἐκ τῶν μελοδραμάτων του, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὡς τὸ ἄριστον τῶν ἔργων του, εἶχε παρασταθῆ εἰς τὸ θέατρον μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Ἐν τῇ μέθῃ τῆς χαρᾶς του ἐλησμόνησε διὰ μιᾶς καὶ τὴν μικρὰν πόλιν Βόλφαγ καὶ τὸ Μέλαν Δάσος καὶ τὴν Ἰουλίαν, καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ πλέον δὲν εἶχε τὸν νοῦν καὶ τὴν προσοχήν του, εἰμὴ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ν' ἀκουῇ τὸ ὄνομά του ἀναφερόμενον μετ' ἐπαίνων, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν περιφήμων τῆς ἐποχῆς ἀνδρῶν.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ τὸν δικαιολογήσωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τυχὸν τὸν μέμφονται αὐστηρότατα, εἰς πόσους ταχὰ δὲν ἔτυχε νὰ συμβῇ, ὥστε νὰ λησμονήσωσι τὸν δυστυχῆ, τοῦ ὁποίου ἡ συμφορὰ τοὺς συνεκίνησε στιγμιαίως, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀμυδρὰ εἰκὼν ἐξηλείφθη ταχιστα ἐκ τῆς μνήμης των, ἕνεκα χαρᾶς προελθούσης ἐξ ἡδονῆς τινος ἢ ματαιοφροσύνης;

δεσποινὶς Ε. Κ.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαβυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὑρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραῖα σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἔφθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὡρισμέναι.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένῃ ἐπιτηδειότητι καὶ καλαισθησίᾳ διακινομένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πίλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρω καταστήματός της.

Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πίλων ὅλως νεωτάτων καὶ ἰδιορρύθμων σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἴσοδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμφέγουσαν τιμὴν τὸ «**EDEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαρευτικὴν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδοχεῖον, καφενεῖον, ἢ ζυθοπωλεῖον. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ζυθοπωλείῳ ἡ ΗΒΗ πλατεῖα Ὁμονοίας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.	12.59	6,00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν.	6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ.	2.20	3.50	Ναύπλιον	»	8.45	12.15
Ναύπλιον	»	3.00	4.25	Ἄργος	»	9.25	1.20
Τρίπολις	»	6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ.	11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8 00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

1

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγῖδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας **ΒΙΣΒΑΡΔΗ** ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν *Ὁμονοίας*.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ **ΣΙΓΓΕΡ** ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Διδασκαλία δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10